

JENNIFER L. ARMENTROUT

počkám na teba

Ani dialka ju neuchráni

17+

YOUNG

J. ARMENTROUT
POČKÁM NA TEBA #1

logo

Jennifer L. Armentrout
WAIT FOR YOU

Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout
Translation © 2020 by Andrea Vargovčíková
Jacket design © 2020 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7159-3

Venujem tým, ktorí práve čítajú túto knihu.
Bez vás by nevznikla.
S vami to určite zvládnem.

1. kapitola

Desím sa len dvoch vecí. Že sa zobudím uprostred noci a zistím, že sa na mňa díva duch s prievitnou tvárou. To je síce nepravdepodobné, ale aj tak mi pri tej predstave behá mráz po chrbte. Druhým najväčším strachom je, že meškám do školy a musím vojsť do triedy plnej žiakov.

Meškanie bola moja nočná mora.

Z duše neznášam tie otáčajúce sa hlavy a vyvalené očiská. S tým som sa stretávala vždy, keď som vkročila do triedy čo i len o minútu neskôr.

Preto som si cez víkend vygúglila vzdialenosť svojho bytu v University Heights od parkoviska pri škole, vyhradeného pre dochádzajúcich študentov, a dôkladne si naplánovala trasu. V nedeľu som ju prešla autom dvakrát, aby som sa uistila, že google nezavádza.

Necelé dva kilometre.

Päť minút jazdy.

Z bytu som vyrazila o pätnásť minút skôr, nech som na mieste v dostatočnom predstihu pred začiatkom hodiny. Presne o deväť desať.

Nepočítala som však s vyše kilometrovou zápchou. Čuduj sa svete, no v tomto historickom meste majú fakt semafor! A zaskočilo ma aj to, že som nenašla je-

diné voľné parkovacie miesto. Auto som odstavila až pri vlakovej stanici a drahocenný čas premrhala bojom o miesto.

„Ak sa už chceš presťahovať na druhý koniec krajiny, bývaj aspoň na internáte. Sú tam internáty, však?“ vkradol sa mi do myšlienok mamin posmešný hlas. Úplne bez dychu som zastala pred Vedeckou budovou Roberta Byrda. Beh hore najstrmším, najnevhodnejšie umiestneným kopcom, aký som kedy videla, mi dal zabráť.

Samozrejme, internát som hneď zamietla. Ako poznám rodičov, určite plánovali „náhodnú“ návštevu správanú ironickými komentármi. Radšej si dám facku, než byť pod ich drobnohlodom. Ešteže som si za svoje ťažko zarobené peniaze mohla prenajať dvojizbový byt v susedstve univerzitného areálu.

Pani Morganstenovej a pánovi Morganstenovi sa to vôbec nepozdávalo.

Zato ja som bola mimoriadne spokojná.

Momentálne som však svoj malý prejav vzdoru ľutovala. Keď som z vlhkého teplého vzduchu neskorého augustového rána dobehla do klimatizovanej tehlovej budovy, bolo už deväť jedenásť. A trieda na hodinu astronómie bola až na druhom poschodí! Dopekla, prečo som si vybrala práve astronómiu?

Žeby preto, lebo pri predstave ďalšej hodiny biológie by som najradšej frustróvane zavyla? Asi tak.

Vybehla som po širokom schodisku, preletela cez dvojité dvere a vrazila rovno do tehlového múru.

Zatackala som sa dozadu, ruky mi pritom nekontrolovateľne vyleteli na všetky svetové strany. Prepchatá taška sa mi zošmykla z pleca a stiahla ma nabok. Gaštanovo hnedé vlasy sa mi nahrnuli do očí, nič som nevidela. Nebezpečne som balansovala na okraji schodiska.

Panebože, nekontrolovateľne som padala. A nedokázala som s tým nič urobiť. Už som sa videla so zlomeným krčným stavcom.

Zrazu ma čosi pevne schmatlo okolo pása a zastavilo môj voľný pád. Taška zletela na lesklú podlahu a vyplula všetky predražené knihy a perá. Moje nádherné perá! Rozkotúlali sa všetkými smermi. Vzápätí ma niečo pritlačilo o múr.

O príjemne teplý múr.

Múr sa zachechtal.

„Prííí,“ zadunel hlboký hlas. „Si okej, fešanda?“

Múr nebol múr, ale chalan. Srdce mi zamrelo, na nekonečne dlhú sekundu som stratila dych, schopnosť hýbať sa aj myslieť. Vrátila som sa v čase o päť rokov. Zasekla som sa. Nedokázala som sa pohnúť ani nadýchnuť. Týpla mi šija. Krč zachvátil každý sval.

„No tak.“ Hlas znežnel, znel ustarostene. „Je ti niečo?“

Konečne sa mi do pľúc vrátil kyslík. Dýchaj. Musíš dýchať. Nádych. Výdych. Cvičila som to dosť dlho. Už som nemala štrnásť. Nebola som tam. Ale *tu*, na druhom konci krajiny.

Bradu mi zovreli dva prsty a nasilu mi zdvihli hlavu. Spod lesa hustých čiernych mihalníc sa na mňa začudovane dívali hlboké modré oči. Živé, elektrizujúce modré dúhovky ostro kontrastovali s čiernymi zreničkami. Boli skutočné?

A potom mi to došlo.

Držal ma nejaký chalan. Ešte ma žiadny chalan nedržal. Ten jediný raz nepočítam, ten za to nestál. Pritískal si ma, stehno na stehno, hrud' na hrud'. Akoby sme tancovali. Zmysly mi opantala jemná vôňa jeho kolínskej. Páni. Voňal dobre a draho ako...

Paniku a zmätok vytesnil povedomý hnev. Hlas sa mi vrátil, a tak som sa naňho zlostne oborila: „Pusti ma.“

Modroočko sa okamžite odtiahol. Náhla strata opory ma zastihla nepripravenú, zakolísala som sa a len-len že som sa neprekoprcala cez tašku.

Prudko dýchajúc, akoby som zabehla tisíc päťstovku, som si z tváre odhrnula husté pramene a prizrela sa Modroočkovi.

Ježiškove husličky...

Vyzeral jednoducho úžasne, baby z neho isto šaleli. Vysokánsky, široké plecia, úzky pás, atletické telo plavca. Zvlnené čierne vlasy padajúce do čela, čierne obočie, široké lícne kosti a plné, výrazné pery. Slintajúce dievčatá by pri ňom mali nosiť podbradníky. A tie zařirové oči, matička dobrotivá...

Kto by si pomyslel, že v mestečku menom Shepherds-town sa vyskytuje takýto exemplár?

A ja som doňho vrazila. Plnou parou. Milé. „Prepáč. Ponáhľala som sa na hodinu. Meškám a...“

Nadvihol kútiky úst a klakol si. Začal zbierať moje veci a mňa premkol pocit, že sa rozrevem. Fakt sa mi do očí tlačili slzy. Príšerne som meškala. Do triedy rozhodne nevkročím. Môj prvý deň a ja meškám ako totálna neschopáčka.

Sklonila som sa, vlasy mi skryli tvár. Zbierala som perá. „Nemusíš mi pomáhať.“

„Ale rád to urobím.“ Zdvihol hárok papiera a prezrel si ho. „Astronómia? Aj ja tam idem.“

Skvelé. Celý semester budem mať pred očami chalana, ktorého som takmer prizabila. „Zdržujem ťa,“ hlesla som nepresvedčivo. „Fakt ma to mrzí.“

Knihy aj perá som už mala v taške, a tak sa postavil a podal mi ju. „To je v pohode.“ Znova sa nakrivo uškrnul, až mu na ľavom líci vybehla jamka. „Dievčatá sa na mňa vrhajú bežne. Som zvyknutý.“

Zažmurkala som. Počula som dobre? Vážne vypustil takú trápnu hlášku?

Veruže hej a nebola posledná. „Ale na chrbát mi neskočila ešte žiadna. To je novinka. Celkom sa mi to pozdáva.“

Zahoreli mi líca. „Neskočila som ti na chrbát ani som sa na teba nevrhla.“

„Nie?“ Úškrn mu neschádzal z tváre. „Škoda. Keby hej, bol by to najlepší prvý deň semestra, aký som kedy zažil.“

Čo na to povedať? Pritisla som si objemnú tašku na hrud'. Doma na strednej so mnou chlapci neflirtovali. Väčšina z nich sa ani neodvážila pozrieť mojím smerom a tí, čo predsa len áno... nuž, tí neflirtovali.

Modroočkovi sklzol zrak na papier, ktorý držal. „Avery Morganstenová?“

Srdce mi poskočilo. „Odkiaľ vieš moje meno?“

Naklonil hlavu a roztiahol ústa do širokého úsmevu. „Z tvojho rozvrhu.“

„Och.“ Odhrnula som si zvlnené pramene z rozhorúčenej tváre. Vrátil mi rozvrh. Rýchlo som ho strčila do tašky. Kým som nešikovne šmátrala po popruhu, zavládla zvláštna atmosféra.

„Som Cameron Hamilton,“ predstavil sa Modroočko. „Ale hovoria mi Cam.“

Cam. Zopakovala som si v duchu jeho meno. Pekné. „Tak, Cam, ešte raz vďaka.“

Sklonil sa a zdvihol zo zeme čierny batoh, ktorý som si doteraz nevšimla. Do čela mu spadlo zopár tmavých prameňov, a keď sa narovnal, odhrnul si ich. „Nuž, tak sa pripravme na náš veľkolepý príchod.“

Zvrtol sa a vybral sa k zatvoreným dverám do učebne číslo 205. Akoby som vrástla do zeme. Cam siahol po kľúčke a obzrel sa. Čakal na mňa.

Nemohla som. A vôbec to nesúviselo s tým, že som vrazila do očividne najsexi chalana na univerzite. Nemohla som vojsť do triedy, kde budú na mňa všetci zízať. Už som netúžila byť stredobodom pozornosti ako všade, kam som za posledných päť rokov prišla. Na čelo mi vystúpili kropaje potu a stiahlo mi žalúdok. Zaspätkovala som. Nech už som preč od triedy aj od Cama.

S prekvapeným výrazom na úchvatnej tvári sa otočil. „Fešanda, vybrala si sa zlým smerom.“

Polovicu svojho života som šla zlým smerom. „Nemôžem.“

„Čo nemôžeš?“ Podišiel ku mne.

Vzala som nohy na plecia. Skrátka som sa v okamihu zvrtila na päte a utekala opreteký, akoby som sa hnala za poslednou šálkou kávy na svete. Pri tých poondiatych dvojítych dverách som ešte začula, ako ma volá, ale ne-reagovala som.

S rozhorúčenou tvárou som sa náhlila dolu schodmi. Bez dychu som vyletela z budovy, prepletajúc nohami ako zajac, kým som nedorazila k lavičke pred knižnicou. Zrútila som sa na ňu. Nastavila som tvár slnku a privrela oči pred ostrými rannými lúčmi.

Kristepane.

Urobila som kolosálny prvý dojem v novom meste, novej škole... v novom živote. Presťahovala som sa tisíce kilometrov od domova, aby som začala odznova, a za pár minút som to zbabrala.

2. kapitola

Mala som dve možnosti: zabudnúť na katastrofálny pokus stihnúť prvú hodinu na vysokej a jednoducho ísť ďalej, alebo utekať domov, skočiť do postele a natiahnuť si na hlavu paplón. Najradšej by som si vybrala tú druhú, ale to sa na mňa nepodobalo.

Keby boli mojím modom operandi úteky a skrývanie, strednú školu by som nikdy nezvládla.

Siahla som si na široký strieborný náramok na ľavom zápästí, či ho mám pevne na mieste. Strednú som prežila s vypätím všetkých síl.

Mamu s otcom skoro trafil šľak, keď som si vybrala univerzitu na opačnom konci krajiny. Keby som šla na Harvardovu, Yalovu alebo Sweetbriarskú, nemali by najmenší problém. Ale univerzita, čo nepatrí medzi osem najprestížnejších, do chýrnej Ivy League? Hotová blamáž. Jednoducho tomu nerozumeli. Ako nikdy ničomu. Nemienila som ísť na výšku, kam chodili oni, ani na takú, na ktorú z donútenia išli decká polovice členov ich country klubu.

Chcela som ísť tam, kde ma nečakajú ironické úšklabky ani zlomyseľný šepot za chrbtom. Tam, kde ľudia nepoznali ten príbeh a jeho prekrútené verzie, do nemoty pretriasané, až som občas sama pochybovala, čo sa tej halloweenskej noci pred piatimi rokmi naozaj stalo.

Tu na ničom z toho nezáležalo. Nikto ma nepoznal. Nikto ma z ničoho nepodozrieval. A nikto nevedel, čo zakrýva náramok, ktorý vidieť najmä v lete, počas sezóny krátkych rukávov.

Rozhodla som sa ísť sem a bolo to správne.

Vyhrážky rodičov, že mi prestanú prispievať do zverneckého fondu, ma pobavili. Mala som vlastné peniaze, na ktoré mi po osemnástke nemohli siahnuť. Peniaze, ktoré som si *zarobila*. Tvárili sa, že som ich znova sklama, keby som však ostala v Texase pri tých ľuďoch, zabilo by ma to.

Skontrolovala som čas na mobile, vstala a prevesila si tašku cez plece. Aspoň na históriu prídem včas.

Tú som mala v budove spoločenských vied, na úpätí kopca, na ktorý som pred chvíľou vybehla. Prešla som cez parkovisko, míňajúc budovu Roberta Byrda aj upchatú ulicu. Okolo mňa sa trúsili dvojice a skupinky študentov, mnohí sa očividne poznali. Vôbec mi to však neprekážalo, vychutnávala som vzácný pocit slobody aj anonymitu.

Potlačila som myšlienky na parádne ranné zlyhanie, vošla do Whitehallu a zamierila k schodisku napravo. Chodba na poschodí sa hemžila študentmi, čakajúcimi na vyprázdenie triedy. Prepletala som sa pomedzi skupinky vysmiatych ľudí, občas uskočila pred mátohami, zjavne neprebudenými, ktoré sa tu motali. Pred učebňou histórie som sa usadila na zem v tureckom sede a oprela sa o stenu. Nevedela som sa dočkať. Väčšinu ľudí tento predmet nudil na smrť, ja som ho však zbožňovala, bola to moja prvá prednáška v hlavnom odbore.

Ak sa na mňa usmeje šťastie, o päť rokov sa zamestnám v tichom múzeu alebo knižnici a budem katalogi-

zovať staroveké texty a artefakty. Nie je to síce lukratívna profesia, ale mne by dokonale vyhovovala.

Rozhodne by bola lepšia než tá, po ktorej som kedysi túžila – stať sa profesionálnou tanečnicou v New Yorku.

Ďalšia vec, čo mamu sklamala. Odkedy som stála na nohách, vyhodili majland na hodiny baletu, aby sa v štrnástich ukázalo, že zbytočne.

Tanec a jeho upokojujúci vplyv mi však chýbali. No nedokázala som sa prinútiť k nemu vrátiť.

„Ženská, prečo vysedávaš na zemi?“

Prudko som zdvihla hlavu. Nad sebou som zbadala vysmiatu karamelovohnedú tvár Jacoba Masseyho. Úsmev som mu opätovala.

Jeho chlapčenský šarm a kamarátska povaha ma dostali na prvý pohľad, už počas uvítania prvákov. Spriatelili sme sa, zrejme aj preto, lebo sme spolu okrem histórie chodili ešte na jednu prednášku a v utorok a vo štvrtky aj na výtvarné umenie.

Prebehla som pohľadom jeho očividne drahé džínsy. Skvele mu sadli. „Je to pohodlné. Prisadni si.“

„Ani za živého boha. Nezložím svoj ctený zadoček na takú mrzkú podlahu.“ S úškrnom na tvári sa oprel o stenu. „Moment. A čo tu vlastne robíš tak skoro? Myslel som, že o deviatej máš prednášku.“

„Ty si to pamätáš?“ O rozvrhoch sme debatovali ešte minulý týždeň, aj to asi pol sekundy.

Žmurkol na mňa. „Zbytočnosti si pamätám veľmi dobre.“

Zasmiala som sa. „Dobre vedieť.“

„Semester sa sotva začal a už blicuješ? Ty neposlušnica.“

Vystrúhala som grimasu a pokrútila hlavou. „Prišla som neskoro a neznášam, keď musím vojsť do triedy po

začiatku hodiny, takže tam pôjdem až v stredu, ak s tým dovedty neseknem.“

„Seknúť? Ženská, neblázni. Astronómia je malina. Aj ja by som sa na ňu zapísal, keby ma jeden mazák o dve sekundy nepredbehol.“

„Nuž, aspoň si pri behu do triedy neprizabil chalana... ktorý náhodou takisto šiel na tú super hodinu.“

„Čože?“ So záujmom vypeštil tmavé oči a čupol si ku mne. Vzápätí jeho pozornosť ktosi upútal. „Vydrž sekundu, Avery.“ Vyskočil a divoko mával. „Hej, Brittany. Šmýkaj sem!“

Uprostred chodby zastala nízka ružovolica blondína. Pri pohľade na poskakujúceho Jacoba sa usmiala. Zmenila smer cesty a zastala pred nami.

„Brittany, toto je Avery.“ Jacob žiaril. „Avery, toto je Brittany. Zoznámte sa.“

„Ahoj,“ pozdravila ma Brittany a kývla mi.

Ja som jej posunok opätovala. „Ahoj.“

„Avery nám rozpovie príhodu o tom, ako prizabila nejakého chalana. Napadlo mi, že by si si ju rada vypočula aj ty.“

Zašklabila som sa, iskra záujmu v Brittaniných hnedých očiach ma pobavila. „Tak spusti,“ usmiala sa.

„V skutočnosti som nikoho nezabila,“ vzdychla som. „Ale nemala som od toho ďaleko a bolo to strašne trápne.“

„Trápne historky sú najlepšie,“ podotkol Jacob a kľakol si.

Brittany sa zasmiala. „To je fakt.“

„Vysyp to, kočka.“

Odhrnula som si vlasy z tváre a stíšila hlas, aby sa o mojom ponižujúcom zážitku nedozvedela celá trieda. „Meškala som na astronómii a preletela som

cez dvojité dvere na druhé poschodie. Nepozerala som sa, kam idem, a takmer som toho úbožiaka prekotila.“

„Au.“ Brittany nahodila súcitný výraz.

„Hej, teda, takmer som ho zvalila na zem. Všetko mi popadalo. Všade lietali knihy a perá. Celkom pôsobivé.“

Jacobovi veselo svietili oči. „Bol pekný?“

„Čože?“

„Či bol pekný?“ zopakoval a uhladil si podstrihnuté vlasy. „Lebo ak hej, mala si to využiť. Takto sa parádne lámu ľady. Šialene by ste sa do seba zamilovali a potom by si každému vykladala, ako si ho prekotila, skôr než v skutočnosti on *prekotal* teba.“

„Preboha živého.“ Líca mi očerveneli. „Ale vyzeral bohovsky.“

„Och nie,“ vzdychla Brittany. Ona jediná chápala trápnosť situácie, keďže išlo o sexi chalana. To zrejme pochopí len osoba s vagínou.

„Tak hovor. Ako ten cukrík vyzeral? To je podstatný detail.“

Zdráhala som sa Cama opísať, lebo pri pomyslení naňho som sa necítila veľmi príjemne. „Hm... no, pomerne vysoký a dobre stavaný. Aspoň myslím.“

„Ako vieš, že bol dobre stavaný? Ohmatala si ho?“

Zasmiala som sa a Brittany pokrútila hlavou. „Jacob, *narazila* som doňho a on ma chytil. Neohmatávala som ho úmyselne, ale jeho pevné svaly som cítila.“ Mykla som plecami. „A mal tmavé zvlnené vlasy. Dlhšie než ty, trochu strapaté, ale...“

„Dopekla, ženská, ak ich má strapaté v štýle ,je mi šumafuk, ako sexi vyzerám‘, mám sto chutí naraziť doňho aj ja.“

Brittany sa zachichotala. „Zbožňujem také vlasy.“

Zaplavila ma horúčava, azda sa mi neodrážala na tvári. „Hej, mal ich také. Vyzeral naozaj úžasne. A tie oči. Také modré, akoby...“

„Zadrž,“ zalapala Brittany po dychu a vypeštila oči. „Také modré, že vyzerali ako umelé? A dobre voňal? Viem, že to znie čudne, no potrebujem si to overiť.“

Bolo to čudné aj smiešne. „Áno, oboje.“

„No doriti.“ Brittany sa zasmiala. „Prezradil ti, ako sa volá?“

Zmocnili sa ma nejasné obavy, lebo Jacob sa tváril rovnako ako ona. „Hej, prečo?“

Brittany štuchla Jacoba laktom, potom stíšila hlas. „Cameron Hilton?“

Spadla mi sánka.

„Bol to on!“ Brittany sa zachvela. „Narazila si do *Camerona Hiltona*?“

Jacob sa už neusmieval, iba na mňa užasnuto civel. „Neskutočne ti závidím. Za možnosť naraziť do *Camerona Hiltona* by som obetoval svoje ľavé vajce.“

Aj by som sa zasmiala, keby som sa takmer nezadusila. „Fíha. To bude vážne.“

„Avery, Cameron Hilton je vážny. Nemáš o tom ani šajnu. Ale to nič, nie si miestna,“ odporoval Jacob.

„Veď aj ty si prvák. Odkiaľ ho poznáš?“ zaujímala som sa, lebo Cam nevyzeral na prváka. Musel byť minimálne tretiak alebo štvrták.

„Tu na výške ho pozná každý,“ vysvetľoval.

„Nie si tu predsa ani týždeň!“

Jacob sa uškrnul. „No už som sa stihol poobzerať.“

So smiechom som pokrútila hlavou. „Aj tak to nechápem. Pripúšťam, je... sexi. A čo?“

„Chodila som s Cameronom do školy,“ ozvala sa Brittany a obzrela sa cez plece. „Je odo mňa o dva roky starší,

ale na strednej bol fakt trieda. Každý sa s ním chcel kamošiť alebo aspoň byť pri ňom. Doteraz sa na tom nič nezmenilo.“

Rástla vo mne zvedavosť, i keď jej slová mi pripomenuli niekoho iného. „Takže vy dvaja pochádzate odtiaľto?“

„Nie sme z Morgantownu, ale z Fort Hillu. Nevieam, prečo si túto univerzitu, a nie Západovirgínsku, vybral on, ale ja preto, lebo som chcela vypadnúť z mesta, spoznať nové tváre.“

Dokonale som jej rozumela.

„Nech je, ako chce, Camerona tu pozná každý.“ Jacob splasol rukami. „Býva mimo univerzitného areálu, vraj organizuje tie najlepšie žúry a...“

„Na strednej mal určitú povest“, prerušila ho Brittany. „A oprávnene. Necháp ma zle, Cameron je super chalan. Fešák, vtipkár, ale baby striedal ako ponožky. Zdá sa, že sa už trochu upokojil, ale vieš, zvyk je železná košeľa...“

„Jasné.“ Krútila som náramkom na ruke. „Dobre vedieť, ale v podstate na tom nezáleží. Iba som doňho narazila na chodbe. Nič iné o Camovi neviem.“

„Camovi?“ zažmurkala Brittany udivene.

„A?“ Vstala som a vzala si tašku. Čoskoro sa otvorila dvere do triedy.

Brittany sa zachmúrila. „Tí, čo ho nepoznajú, ho volajú Cameron. Iba kamaráti mu môžu hovoriť Cam.“

„Aha,“ zamračila som sa. „Tvrdil, že ľudia mu hovoria Cam, tak som predpokladala, že ho tak volajú všetci.“

Brittany nereagovala a ja som nechápala, v čom je vlastne problém. Cam/Cameron/hocikto bol iba zdvořilý. Fakt, že sa správa ako plejboj a žúruje do nemoty, znamenal iba jedno. Treba sa od neho držať čo najďalej.

Dvere sa otvorili a študenti sa vyvalili na chodbu. Počkali sme, kým sa priestor neuvoľní, a zamierili dnu. Vybrali sme si tri miesta vzadu, Jacob sa usadil doprostred. Vytiahla som obrovský zápisník na päť predmetov, ktorý mi mohol pokojne poslúžiť ako zbraň. Vtom ma Jacob chytil za ruku.

Díval sa na mňa šibalsky a zmätene zároveň. „Na astronómiu sa nemôžeš vykašľať. Tento semester ukončíš úspešne iba vtedy, keď mi budeš referovať o *Camovi* minimálne trikrát do týždňa.“

Zachichotala som sa. „Nemienim sa na ňu vykašľať.“ Hoci by som to asi rada urobila. „... ale sotva bude o čom hovoriť. Pochybujem, že sa ešte niekedy porozprávame.“

Jacob ma pustil, oprel sa o stoličku a prebodol ma pohľadom.

„Nikdy nehovor nikdy, Avery.“

~ ~ ~

Zvyšok dňa už nebol taký bohatý na udalosti ako ráno, čo ma len potešilo. Nenarazila som do nijakého sexi chalana ani nespôsobila iné trápne nehody. Hoci na obede som na Jacobovu žiadosť musela znovu opisovať ranný zážitok, čo nebolo dvakrát príjemné, tešilo ma, že máme prestávku v rovnakom čase. Myslela som, že väčšinu dní tu strávim osamote, takže bolo fajn rozprávať sa s ľuďmi... v mojom veku.

Socializácia je ako jazda na bicykli, aspoň myslím.

Ak nerátam Jacobovo nahováranie, aby som opäť vrazila do Cama, tentoraz úmyselne, nezažila som už nijaké nepríjemnosti. Na Cama som takmer zabudla.

Pred odchodom z kampusu som si na finančnom oddelení vyzdvihla žiadosť o prácu. Nešlo mi o peniaze, skôr som si potrebovala vyplniť čas a zamestnať myseľ.

Mám síce plný rozvrh – osemnásť kreditných hodín –, aj tak mi však ostane kopa voľného času. Práca sa mi javila ako správna voľba, bohužiaľ, nemali nijaké voľné miesta. Zaradili ma do dlhého zoznamu čakateľov.

Pekný univerzitný areál pôsobil starobylým, pokojným dojmom. Nepodobal sa na rozľahlé areály obrovských univerzít. Uvelebený medzi riekou Potomac a historickým mestečkom Shepherdstown vyzeral ako z pohľadnice. Veľké budovy so štíhlymi vežami sa miešali s modernejšími stavbami. Stromy všade, kam oko dovidelo, čerstvý, svieži vzduch a všetko potrebné na dosah aj peši. Za pekného počasia som ani nemusela vytiahnuť auto, prípadne som mohla parkovať v západnej časti areálu a ušetriť na parkovnom.

Vybrala som sa k autu a užívala si teplý vánok. Keďže ráno som meškala, nemala som čas poobzeráť si okolitú krajinu, až teraz cestou na vlakovú stanicu. Na verandách troch domov postávali chalani vo veku vysokoškolákov. Asi tu bývali členovia bratstva tejto školy.

Jeden z nich, s pivom v ruke, zdvihol zrak. Usmial sa, vzápätí sa otočil, lebo ho udrela do chrbta futbalová lopta, čo vyletela z dverí. Spustil prúd nadávok.

Rozhodne členovia bratstva.

Radšej som pridala do kroku. Vykročila som na križovatku a takmer ma zachytil veľký strieborný nákladiak. Rútil sa na úzku cestu, cez ktorú som chcela prejsť. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Nákladiak prudko zabrzdil a zablokoval ma.

Uskočila som na obrubník. Teraz na mňa vodič istotne nakričí.

Na strane spolujazdca sa spustilo tmavé okienko, skoro som omdlela.